

Arrest

nr. 287 457 van 12 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Charles EPEE
Avenue Louise 131/2
1050 BRUXELLES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 2 april 2023 tot intrekking van een visum en houdende bevel tot terughrijving en vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. EPEE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 2 april 2023 staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot intrekking van een visum, een beslissing tot

terugdrijving en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de beslissing tot terugdrijving luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 02.04.2023 om 6u16 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationale Luchthaven, werd door ondergetekende [...]

mevrouw :

[....]

geboren op 02.10.1993 te BAMENDJOU

geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te [...]

*houder van het document paspoort nummer **

afgegeven te Yaounde op : X

*houder van het visum nr. * van het type C afgegeven door Frankrijk*

geldig van 21.03.2023 tot 04.06.2023

voor een duur van 60 dagen, met het oog op : zaken

afkomstig uit Yaounde met SN3633 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene legt tegenstrijdige en wisselende verklaringen af over het doel en de invulling van haar reis. In eerste instantie verklaart ze naar Parijs te gaan als toerist. Daarna zegt ze naar Nantes te zullen gaan om de zee te zien. Betrokkene reist echter met een visum dat ze heeft gekregen voor professionele doeleinden. Als de politie haar daarop wijst, verklaart ze na enkele dagen te zullen doorreizen naar Balan, de plaats op de visumaanvraag vermeld. Zij verklaart chef te zijn van een firma en tenten te willen bekijken, maar kan geen enkel bewijs van die functie aantonen.

Betrokkene heeft een terugkeerticket voor 25.04.2023. Ze legt een hotelreservatie voor in Nantes voor de periode van 2 tot 8 april. Zij kan niet aantonen waar ze de rest van de tijd zal verblijven. Zij heeft ook geen enkel idee hoe ze zich zal verplaatsen.

Betrokkene kan dus niet aantonen hoe ze het verblijf, waarvoor ze een visum voor professionele doeleinden kreeg, zal invullen en waar ze zal verblijven.

[...]"

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Immers, artikel 71, tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Ook amtsshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij is gericht tegen de beslissing houdende intrekking van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]"

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4.

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

"– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;" (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

"Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderings- of terugrijvingsmaatregel is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Ter zitting betoogt de raadvrouw van verzoekster dat zij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekster, daags na de zitting en op datum van het huidige arrest, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel dit gegeven een impact kan hebben op de beoordeling van het uiterst dringende karakter van de huidige vordering, kon dit aspect niet in de debatten worden betrokken. Derhalve wordt overgegaan tot de bespreking van de middelen, als tweede cumulatieve voorwaarde.

3.2. Betreffende de ernstige middelen

3.2.1. Verzoekster voert de schending aan van het hoorrecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. Beoordeling

Voorafgaand moet erop worden gewezen dat de middelen, in zoverre ze zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot intrekking van het visum, gelet op hetgeen onder punt 2 werd gesteld, niet ontvankelijk zijn.

Verzoekster voert een schending aan van het hoorrecht. Zij betoogt dat zij door de verwerende partij niet in kennis werd gesteld van de doelstelling van het gehoor, van het feit dat gebruik zou worden gemaakt van haar verklaringen en van het feit dat het gehoor zou kunnen leiden tot de bestreden beslissing. Verder voert zij aan dat zij werd gehoord in het Nederlands, een taal waarmee zij niet vertrouwd is, en zonder tolk. Verzoekster stelt ten slotte dat zij, nadat zij werd gehoord, niet in het bezit werd gesteld van een afschrift van dat gehoor, en zij dus niet in de gelegenheid werd gesteld om de inhoud ervan na te gaan en desgevallend te betwisten.

Het wordt niet betwist dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een terugdrijvingsmaatregel, daaraan voorafgaand moet worden gehoord. Echter, opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet of niet op adequate wijze werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing in dat geval mogelijk anders had kunnen zijn. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel tot terugdrijving hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het grensverslag luidt, met betrekking tot het verhoor van verzoekster, als volgt:

“Volgens de verklaringen van betrokkene:

[...]

Onduidelijk reismotief: Betrokkene zegt in eerste lijn te gaan naar Parijs als toerist. Dit terwijl ze visum heeft voor zaken. In tweede lijn zegt ze dat ze dan naar NANTES gaat alwaar ze naar de zee gaat kijken en koekjes eten. Als we haar zeggen dat ze een visum heeft voor zaken in BALAN (650 km van NANTES) zegt ze dat ze na 6 dagen naar BALAN doorreist. Ze heeft geen tickets voor trein of eender welke andere optie en weet nog niet hoe ze waar in Frankrijk gaat geraken.

Betrokkene heeft een terugkeerticket van Parijs naar Brussel en Brussel naar YAOUNDE op 25/04/2023. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie in NANTES, deze is nog steeds geldig. Andere reservaties heeft ze niet als we haar hier naar vragen.

Als we betrokkene vragen wat voor werk ze doet en welke functie ze heeft zegt ze dat ze tenten gaat bekijken. In Yaounde zou ze chef zijn van de betrokken firma doch ze is niet in het bezit van enig bewijs hiervan of businesskaart. De firma die in het visumis vermeld staat verhuurt wel feesttenten.

Betrokkene komt zenuwachtig over en haar verhaal past ze aan naar gelang de vragen. Het lijkt erop dat ze alles zou zeggen om binnen te mogen.

Conclusie van de politie op basis van het verhoor:

[...]

Onduidelijk reismotief: ZAKEN op visum terwijl ze eerst duidelijk zegt dat ze als TOERIST komt. Onsamenhangende uitleg. Te bezoeken plaatsen ver uit elkaar in Frankrijk zonder er al over nagedacht te hebben hoe ze van de ene plaats naar de andere geraakt.”

Het kan dus niet worden betwist dat verzoekster wel degelijk werd gehoord voorafgaand aan de beslissing tot terugdrijving.

Het hiervoor geciteerde grensverslag bevindt zich in het administratief dossier. Nadat de raadvrouw van verzoekster in de mogelijkheid werd gesteld voorafgaand aan de debatten het administratief dossier in te kijken en haar de vraag werd gesteld of zij, na inzage, desgewenst haar middelen zou willen uitbreiden, heeft zij gerepliceerd geen opmerkingen te hebben. Aldus blijkt dat verzoekster prima facie geen belang

heeft bij haar grief dat zij niet in kennis werd gesteld van het verhoorverslag en zij om die reden niet in de gelegenheid werd gesteld de inhoud ervan te betwisten.

Verzoekster betoogt dat zij niet in kennis werd gesteld van de intentie van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en evenmin van het feit dat men zich zou steunen op haar verklaringen. Echter maakt zij niet met concrete argumenten aannemelijk dat, mocht haar daar formeel en uitdrukkelijk op zijn gewezen, dat en om welke reden zij andere verklaringen zou hebben afgelegd dan zij nu heeft gedaan. Waar zij stelt dat zij zou zijn gehoord in het Nederlands, terwijl zij Frans spreekt, blijkt dit niet uit de stukken van het dossier: er wordt melding gemaakt van het Frans als zijnde de moeder- en spreektaal van verzoekster, en verder wordt vastgesteld dat zij in staat is geweest verklaringen af te leggen en dat niet blijkt dat er sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen. Verzoekster toont dus niet aan dat haar verklaringen anders zouden zijn geweest of anders zouden zijn beoordeeld indien zij zou zijn bijgestaan door een tolk.

Uit de voorgaande vaststellingen blijkt niet dat de door verzoekster in het kader van het hoorrecht aangehaalde argumenten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is niet ernstig.

Verzoekster voert de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De formele motiveringsplicht zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, is een doelnorm die ertoe strekt de bestuurde inzicht te geven in de feitelijke en juridische overwegingen die aan de hem aanbelangende beslissing ten grondslag liggen wat hem onder meer moet toelaten om met kennis van zaken zijn kansen af te wegen en zijn rechtsmiddelen voor te bereiden. (RvS 1 september 2021, nr. 251.405)

Verzoekster betoogt in die context dat de beslissing tot terugdrijving de formele motiveringsplicht schendt omdat geen melding wordt gemaakt van de wettelijke grondslag die aan de grenscontroleambtenaren de bevoegdheid verleent een controle te doen terwijl de visumvoorwaarden reeds werden geverifieerd bij de afgifte van het visum.

Uit de bewoordingen van de beslissing tot terugdrijving blijkt dat ze is genomen op grond van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan een vreemdeling wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Deze bepaling laat dus toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een visum type C, vrijwaart haar dus niet van de mogelijkheid dat zij het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Verder wordt in concreto gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze bepaling kan worden toegepast. Hiermee is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht: verzoekster kent immers de juridische en feitelijke grondslag van de bestreden beslissing. Waar zij erop wijst dat verder in de bestreden beslissing geen bepalingen worden vermeld waaruit de bevoegdheid van de grenspolitie zou blijken om nogmaals de visumvoorwaarden te verifiëren terwijl dat al gebeurde bij de afgifte van het visum, moet erop worden gewezen dat zij in haar verzoekschrift zelf uitvoerig verwijst naar de relevante bepalingen van de Schengengrenscore, zodat alleen al om die reden niet valt in te zien welke belangenschade zij hierbij zou lijden. Immers, uit de door haar geciteerde bepalingen blijkt wel degelijk dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft en verzoekster betwist deze bevoegdheid niet.

Een schending van de formele motiveringsplicht is het op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verzoekster richt zich vervolgens tegen de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing, en stelt dat deze niet stroken met haar verklaringen. Zij betoogt dat zij heeft getracht te verklaren dat zij naar Frankrijk reist om daar met een zakenpartner af te spreken met het oog op de eventuele aankoop van tenten, en dat zij daaraan voorafgaand Nantes zou willen bezoeken, en indien mogelijk ook andere steden.

In de mate dat verzoekster herhaalt dat zij niet in het bezit werd gesteld van het verhoorverslag en zij de inhoud daarvan niet kon verifiëren of corrigeren enerzijds, en dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest, kan worden verwezen naar wat hiervoor reeds werd gesteld: verzoeksters raadvrouw heeft het verslag ingekeken voorafgaand aan de zitting en heeft ter zake uitdrukkelijk gesteld geen opmerkingen te hebben, en verder is reeds gebleken dat uit niets blijkt dat verzoekster zich niet heeft kunnen uitdrukken in de Franse taal of dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest.

Verder wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar enkel kan nagaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Ook wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het zorgvuldigheidsbeginsel, ten slotte, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoekster betoogt dat zij heeft verklaard dat haar eindbestemming Balan is, dat het uiteindelijk doel was prospectie voor de aankoop van tenten en dat zij verklaringen heeft afgelegd over haar economische activiteiten in Kameroen. Zij stelt dat het niet ongebruikelijk is dat een toeristische reis wordt gekoppeld aan professionele activiteiten. De motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende om aan te tonen dat het duidelijk is dat verzoekster andere reismotieven heeft dan deze waarvoor zij een visum heeft gekregen. Verder stelt verzoekster dat de documenten waarmee zij kon aantonen dat zij zaakvoerder is in haar land van herkomst zich in haar bagage bevonden die was doorgestuurd naar Parijs en dat de verwerende partij het VIS had kunnen consulteren om één en ander te verifiëren. Tot slot stelt zij dat de verwerende partij een zekere vooringenomenheid etaleert door elementen die niet ter zake doen te betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op de vaststellingen dat verzoekster tegenstrijdige en wisselende verklaringen aflegt over het doel en de invulling van haar reis, dat zij in eerste instantie heeft verklaard naar Parijs te gaan als toerist, daarna zegt naar Nantes te zullen gaan om de zee te zien, dat zij echter reist met een visum dat ze heeft gekregen voor professionele doeleinden, dat als de politie haar daarop wijst, zij verklaart na enkele dagen te zullen doorreizen naar Balan, de plaats op de visumaanvraag vermeld, dat zij verklaart chef te zijn van een firma en tenten te willen bekijken, maar geen enkel bewijs van die functie kan aantonen, dat zij een terugkeerticket voorlegt voor 25 april 2023 en een hotelreservatie in Nantes voor de periode van 2 tot 8 april, maar niet kan aantonen waar ze de rest van de tijd zal verblijven en geen idee heeft hoe ze zich zal verplaatsen. De verwerende partij concludeert dat verzoekster dus niet aantoont hoe ze het verblijf, waarvoor ze een visum voor professionele doeleinden kreeg, zal invullen en waar ze zal verblijven.

Zelfs aangenomen dat verzoekster kan aantonen dat zij zaakvoerder is, overtuigt zij met haar uiteenzetting niet dat het bestuur op basis van incorrecte of niet pertinente feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij niet aannemelijk kon maken dat haar verklaringen blijken geven van een onduidelijk reismotief, waardoor zij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. In die zin maakt zij niet aannemelijk welk belang zij heeft bij haar grief dat de verwerende partij één en ander niet zou hebben geverifieerd in het VIS.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoekster heden een VIB heeft ingediend, op het eerste gezicht de these van het onduidelijk reismotief bevestigt.

3.3. Er werd geen ernstig middel aannemelijk aangevoerd. Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. WIJNANTS